

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ทหหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติ
การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๘๐๐/๑๕๖๓ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามที่พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และประกาศ กคพ. เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) มีผลใช้บังคับ ประกอบกับกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ มีภารกิจเกี่ยวกับการป้องกันปราบปราม และควบคุมคดีพิเศษที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคง และความปลอดภัย โดยดำเนินการเฝ้าระวังสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริง นั้น จากการศึกษาได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคดีพิเศษ(กคพ.) พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ และกรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้เกิดปัญหาข้อกฎหมายในการปฏิบัติหน้าที่หลายประการ จำเป็นต้องทหหรือปัญหาข้อกฎหมายดังต่อไปนี้

๑. อำนาจการสืบสวนของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษตาม มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนรับเป็นคดีพิเศษ

พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

“มาตรา ๒๓ ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ มีอำนาจสืบสวนและสอบสวนคดีพิเศษ และเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือ พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้วแต่กรณี

ฯลฯ

ฯลฯ”

กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๕

“ข้อ ๑ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ มีภารกิจเกี่ยวกับการป้องกันปราบปราม และควบคุมคดีพิเศษที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคง และความปลอดภัย โดยดำเนินการเฝ้าระวังสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริง และดำเนินคดีเพื่อปกป้องและรักษารายได้ของรัฐ ป้องกันปราบปรามขบวนการทุจริตและสร้างผลกระทบให้กับองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑)

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ป้องกัน ปราบปราม สืบสวน และสอบสวนคดีพิเศษตามกฎหมายและตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษประกาศกำหนด หรือตามมติของคณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๕) ปฏิบัติงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษ

ฯลฯ

ฯลฯ”

เนื่องจากการกิจของกรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นไปตามกฎกระทรวง จะต้องทำการสืบสวน ป้องกัน และปราบปราม หาพยานหลักฐานก่อนที่จะรับเป็นคดีพิเศษเพื่อสอบสวนต่อไป และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และภารกิจในการสืบสวนหาพยานหลักฐานเพื่อความชัดเจนว่าเป็นคดีพิเศษ ซึ่งจะต้องทำการสอบสวนต่อไปหรือไม่ และเพื่อเสนอขอมติให้คณะกรรมการคดีพิเศษพิจารณาว่าเป็นคดีพิเศษหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑), (๒) แล้วแต่กรณี การปฏิบัติหน้าที่สืบสวนดังกล่าวจึงจำเป็นต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายรับรองและคุ้มครองให้ จึงขอหารือว่า ก่อนรับเป็นคดีพิเศษ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ มีอำนาจสืบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายหรือไม่ ประการใด

๒. อำนาจของ กคพ.ในการพิจารณามีมติเพิกถอนคดีพิเศษ

พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

“มาตรา ๒๑ คดีพิเศษที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ คดีความผิดทางอาญาดังต่อไปนี้

(๑)

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) คดีความผิดอาญาอื่นนอกเหนือจาก (๑) ตามที่ กคพ. มีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่

ฯลฯ

ฯลฯ”

เมื่อคราวประชุม กคพ.ครั้งที่ ๙/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๗ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๑(ก)/๐๖๓ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ในคดีปล้นอาวุธปืนที่กองพันทหารพัฒนาที่ ๔ อำเภอเจาะไอร้อง จังหวัดนราธิวาส ที่ กคพ. ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ให้เป็นคดีพิเศษไปแล้วนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีความประสงค์จะขอให้พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติทำการสืบสวนสอบสวนต่อไป เพื่อให้การสืบสวนสอบสวนขยายผลถึงผู้กระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ที่ประชุม กคพ. ได้พิจารณาถึงประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนว่า หากสำนักงานตำรวจแห่งชาติร่วมกับกรมสอบสวนคดีพิเศษ ทำการสืบสวนสอบสวนในคดีดังกล่าวจะมีประสิทธิภาพมากกว่า เพราะสามารถใช้มาตรการตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ในการสืบสวนสอบสวน

สอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติสอบสวนเสร็จแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นคดีพิเศษได้หรือไม่

กรมสอบสวนคดีพิเศษจึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมายทั้ง ๓ ข้อดังกล่าว มายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยขอให้ตอบข้อหารือโดยด่วนด้วย เพื่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ จะได้เสนอ กคพ. เพื่อทราบ และดำเนินการต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมสอบสวนคดีพิเศษ โดยได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมสอบสวนคดีพิเศษ) ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แล้ว มีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ที่ว่า ก่อนรับเป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษมีอำนาจสืบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายหรือไม่ ประการใด นั้น เห็นว่า ข้อหารือในประเด็นนี้สามารถแยกพิจารณาได้เป็นสองกรณี ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง การสืบสวนคดีความผิดทางอาญาตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง * (๑)

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒(๑๐)^๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งกำหนดให้ “การสืบสวน” หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน ซึ่งพนักงาน

* มาตรา ๒๑ คดีพิเศษที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่คดีความผิดทางอาญาดังต่อไปนี้

(๑) คดีความผิดทางอาญาตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และที่กำหนดในกฎกระทรวงโดยการเสนอแนะของ กคพ. โดยคดีความผิดทางอาญาตามกฎหมายดังกล่าว จะต้องมียุทธวิธีอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

(ก) คดีความผิดทางอาญาที่มีความซับซ้อน จำเป็นต้องใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานเป็นพิเศษ

(ข) คดีความผิดทางอาญาที่มีหรืออาจมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือระบบเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศ

(ค) คดีความผิดทางอาญาที่มีลักษณะเป็นการกระทำความผิดข้ามชาติที่สำคัญ หรือเป็นการกระทำขององค์กรอาชญากรรม หรือ

(ง) คดีความผิดทางอาญาที่มีผู้ทรงอิทธิพลที่สำคัญเป็นตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน

ทั้งนี้ ตามรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่ กคพ. กำหนด

(๒) คดีความผิดทางอาญาอื่นนอกจาก (๑) ตามที่ กคพ. มีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่

ฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด ประกอบกับมาตรา ๒๓^๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมีอำนาจสืบสวนและสอบสวนคดีพิเศษ และเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และมาตรา ๒๓ วรรคสอง ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่คดีพิเศษมีหน้าที่ช่วยเหลือพนักงานสอบสวนคดีพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษ เพียงเท่าที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมอบหมาย ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวให้เจ้าหน้าที่คดีพิเศษเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้วจะเห็นได้ว่า การที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษจะมีอำนาจสืบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จะต้องเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งกำหนดให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมีอำนาจหน้าที่สืบสวนและการสอบสวน และให้เจ้าหน้าที่คดีพิเศษมีหน้าที่ช่วยเหลือพนักงานสอบสวนคดีพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ เฉพาะคดีความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษแล้วเท่านั้น เมื่อมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง^๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดให้คดีความผิดทางอาญาตามกฎหมายที่

๖ มาตรา ๒ ในประมวลกฎหมายนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๐) “การสืบสวน” หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน ซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

ฯลฯ

ฯลฯ

๗ มาตรา ๒๓ ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมีอำนาจสืบสวนและสอบสวนคดีพิเศษ และเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้วแต่กรณี

ให้เจ้าหน้าที่คดีพิเศษมีหน้าที่ช่วยเหลือพนักงานสอบสวนคดีพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษ เพียงเท่าที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมอบหมาย ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวให้เจ้าหน้าที่คดีพิเศษเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ในกรณีจำเป็นอธิบดีจะสั่งให้ข้าราชการหรือลูกจ้างกรมสอบสวนคดีพิเศษผู้หนึ่งผู้ใดที่มีใช้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ หรือเจ้าหน้าที่คดีพิเศษปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ หรือเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเพื่อปฏิบัติงานเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่เกี่ยวกับการสืบสวนเป็นการเฉพาะก็ได้

ในการปฏิบัติงานเฉพาะเรื่องที่ได้รับมอบหมายตามวรรคสาม ให้ผู้นั้นเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเฉพาะเรื่องที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น

หลักเกณฑ์ วิธีการมอบหมาย และการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่ กคพ. กำหนด

๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

กำหนดในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และที่กำหนดในกฎกระทรวงโดยการเสนอแนะของ กคพ. มีสภาพเป็นคดีพิเศษเมื่อมีประกาศ กคพ. กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ดังนั้น นับแต่ประกาศ กคพ.ฯ มีผลใช้บังคับ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษย่อมมีอำนาจสืบสวนคดีพิเศษซึ่งมีมูลน่าเชื่อว่าเป็นไปตามบัญชีท้ายประกาศ กคพ. ดังกล่าว และเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

กรณีที่สอง การสืบสวนคดีความผิดทางอาญาตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง^๔ (๒)

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๑๐^๖ ประกอบกับมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้คดีความผิดอาญาอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) มีสภาพเป็นคดีพิเศษเมื่อ กคพ. มีมติไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ให้เป็นคดีพิเศษ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษจึงจะมีอำนาจในการสืบสวนคดีความผิดทางอาญานั้นเมื่อ กคพ. มีมติให้คดีความผิดทางอาญานั้นเป็นคดีพิเศษแล้วเท่านั้น ดังนั้น หาก กคพ. ยังมิได้มีมติตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) ให้คดีความผิดทางอาญาใดเป็นคดีพิเศษ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและเจ้าหน้าที่คดีพิเศษจึงยังไม่มีอำนาจสืบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ประเด็นที่สอง ที่ว่า หาก กคพ. ได้เคยมีมติให้คดีใดเป็นคดีพิเศษแล้ว กคพ. จะมีอำนาจที่จะมีมติเพิกถอนมติเดิม เพื่อให้คดีดังกล่าวไม่เป็นคดีพิเศษอีกต่อไป และให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติรับกลับไปทำการสืบสวนสอบสวนต่อไปได้ หรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อได้พิจารณาบทบัญญัติในมาตรา ๑๐ (๓) ประกอบกับมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่ได้กำหนดให้ กคพ. มีอำนาจมีมติให้คดีความผิดทางอาญาอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) เป็นคดีพิเศษ โดยมีได้บัญญัติอำนาจในการเพิกถอนมติ ดังนั้น กคพ. จึงไม่มีอำนาจในการที่จะเพิกถอนมติเดิม เพื่อที่จะไม่ให้คดีดังกล่าวเป็นคดีพิเศษได้

ประเด็นที่สาม ที่ว่า กคพ. จะมีอำนาจหน้าที่พิจารณามีมติให้คดีที่พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติสอบสวนเสร็จแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้เป็นคดีพิเศษได้ หรือไม่นั้น เห็นว่า การที่ กคพ. จะมีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวต้องพิจารณาจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าได้เปิดช่องให้พนักงานสอบสวนนั้นยังมีอำนาจในการสอบสวน

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๖ มาตรา ๑๐ ให้ กคพ. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงกำหนดคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑)
- (๒) กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑)
- (๓) มีมติเกี่ยวกับคดีความผิดทางอาญาอื่นตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒)

ต่อไปหรือไม่ ถ้าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้อำนาจในการสอบสวนแก่พนักงานสอบสวนต่อไปได้อีก กคพ. ก็สามารถมีมติให้คดีความผิดทางอาญาที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วเป็นคดีพิเศษได้ เช่น กรณีตามมาตรา ๑๔๐^๗ มาตรา ๑๔๑^๘ มาตรา ๑๔๓^๙ และ มาตรา ๑๔๗^{๑๐} แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

^๗มาตรา ๑๔๐ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและความผิดนั้นมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน สามปี ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวน และบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้ แล้วให้ส่งบันทึกพร้อมกับสำนวนไปยัง พนักงานอัยการ

ถ้าอัตราโทษอย่างสูงเกินกว่าสามปี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการพร้อม ทั้งความเห็นที่ควรให้งดการสอบสวน

ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้งด หรือให้ทำการสอบสวนต่อไป ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น

(๒) ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด ให้ใช้บทบัญญัติในมาตราต่อไปนี้

^๘มาตรา ๑๔๑ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ เมื่อได้ความตามทาง สอบสวนอย่างใด ให้ทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ยุติการสอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง และให้แจ้ง คำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้ส่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา ถ้า ผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

^๙มาตรา ๑๔๓ เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อน ให้ พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้อง และแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องต่อไป

(๒) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบ ด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้อง

ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(ก) สั่งตามที่เห็นควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งพยานคนใดมาให้ ชักถามเพื่อสั่งต่อไป

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๐}มาตรา ๑๔๗ เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นใน เรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหา นั้นได้

เลขที่การคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘